

og efter at have ventet lidt i en Slags Forstue, mens Pigen bragte hans Kort ind, blev han ført ind i et stort, trefags Arbejdsværelse med klart Lys fra en udenfor liggende Have. En lille, blussende, purhaaret Mand rejste sig fra Skrivebordet og gik ham livlig imøde med en Næseklemmer i Haanden. Men midt paa Gulvet standsede Manden, satte Lorgnetten paa Næsen og saae et Par Gange op og ned ad Per med alle Tegn paa at være bleven ubehageligt overrasket.

„Hvorledes?“ spurgte han. „Er det . . . Hr. Ingeniør Sidenius?“

„Ja.“

„Men — du gode Gud! — De er jo et purt ungt Menneske.“

„Aa,“ sagde Per lidt stødt. „Jeg er da fyldt toogtyve.“

„Ja-men . . . ja-men . . . saa er det hele jo en — —.“

Han vilde tydelig nok have sagt „en Misforstaaelse“ men tog sig i det og stod en Tid og vendte sig paa Hælen som en Menneske, der ærgrer sig over at have begaaet en Dumhed og ikke kan blive enig med sig selv om, hvordan han bedst skal dække over den.

„Nu ja . . . sæt Dem ned,“ sagde han endelig temmelig uvillig. „Vi kan jo i alt Fald tale om Sagen.“ — Og efter med en Haandbevægelse at have anvist Per Plads i en lille Rørsofa ved Siden af Skrivebordet og anbragt sig selv i en bred Armstol foran dette, fortsatte han i samme Tone: „Som jeg altsaa meddelte Dem, har jeg — mellem en Bunke Urimeligheder for ikke at sige Galskaber — fundet et og andet i Deres fremsendte Planer, som — maaske — kunde fortjene nogen Paaagtning. Det vil rigtignok sige, at selve Deres Idé om et storartet, jysk Kanal-anlæg og hvad De har sat i Forbindelse dermed finder jeg — mildest talt — altfor ungdommeligt. Den Ting lader jeg altsaa rolig ligge. Hvad derimod Tanken om en Omregulering af de østlige Fjordindløb angaar, saa hviler den jo i hvert Fald paa et nogenlunde fornuftigt Grundlag . . . ligesom Maaden, hvorpaa De har tænkt Dem Sagen udført, jo virkelig røber delvis nye Synspunkter og nye Iagttagelser.“

Mens han talte, drejede han langsomt en Lineal rundt i sin